

nament o una obediència cega a un líder. Plató ja ens avisa de la dificultat del camí: no sempre, els esforços obtindran el resultat esperat. Però el viatge, compartit, sempre ens enriquirà. El recorregut ens mostrarà que algunes portes no caldrà obrir-les, d'altres caldrà tancar-les i d'altres, potser, amb totes les nostres forces les haurem d'intentar obrir. O, potser, no és l'esclavitud, en el segle XXI, una porta que s'ha de tancar? O, potser, no ho és, també, la pobresa? Plató ens ofereix les claus dels valors universals per sortir del laberint de les imatges.

Per a Plató, com pels grecs en general, la vida dels éssers humans no s'entén fora de la *polis*; la societat és el seu lloc natural. L'existència d'uns valors únics obliga a què el ciutadà i l'Estat tinguin els mateixos valors, els mateixos punts de referència. El criteri que guia la vida de l'individu no pot ser contrari al criteri de la Comunitat. I quin serà l'objectiu de l'Estat? El bé comú, la felicitat dels ciutadans; objectiu que s'aconsegueix quan cadascú realitza la feina que li pertoca segons les seves aptituds. La justícia és el funcionament equilibrat dels diferents grups que integren la Ciutat-Estat.

La descripció que Plató fa no correspon a cap Estat real, sinó que planteja el model d'una comunitat ideal, la *República*, d'acord, sempre, amb l'afirmació de l'existència de valors universals i idèntics per a tothom.

